

Mennyből az angyal ...

Pistike lázban égve, elesett mozdulatlansággal feküdt ágyacskájában. Nem tudott már semmiről semmit. Nem látta már, hogy az a sok játék, amit tegnapelőtt a Jézuska hozott, mind ott van halomba rakva a kis asztalon; nem látta, hogy a papa s a mama milyen riadt rettegéssel néznek ő reá; nem vette észre, hogy doktor bácsi megfogta a kezét, megsimogatta a homlokát és aztán azt suttogetta a papának: kérem, a Természet talán még segíthet!

A szoba borongós félhomályában valami csendesség fogta körül Pistikét. Kint is nagy csend volt. Az utolsó villamos, nagyokat döccenve a váltón, régen elhaladt már a villa előtt, s fekete világra sötéten ráborult éjtszakának hallgatását, hosszú-hosszu órákon át nem zavarta semmi sem. Nagy idő múlva aztán Pistike valami olyan neszt hallott, mintha megzörgettek volna az ablakot. És aztán szépen, lassan kinyílt az ablak magától és belebbent a szobába az Angyal.

Az Angyal, akit senki se látott, csak Pistike, leült az ágy szélére.

— Óh, köszönöm, — suttogetta Pistike úgy, hogy csak az Angyal hallotta — köszönöm szépen, hogy eljöttél megint. Így megköszönhetem neked, hogy tegnapelőtt, karácsony estéjén oly sok ajándékot hoztál nekem a Jézuskától!

— Azért hoztam a sok ajándékot — felelte az Angyal —, mert megérdemelted!

— Jaj, pedig én — hebegte a gyerek — sokszor szófogatlan voltam. Mindig mondták, hogy a Gyurkával ne barátkozzam, mert ő nem hozzám való, de én, ha csak lehetett, mindig leszöktem a rácsos kapuhoz. Azért, mert: a Gyurka szeretett engem! Pedig ő már sokkal nagyobb, mint én; váltóállító-gyerek itt a mi villánk előtt. A mi kapunk mindig be van zárva; én sohasem voltam a Gyurka kis bódéjában, ő sem jöhetett be hozzánk a kertbe.

— Tudjuk, Pistike, tudjuk, hogy ebben az egész dologban szófogatlan voltál, de a Jézuska mégis nagyon szeret téged, mert te is mindig szeretted Őt és mindig biztál Bennel!

Pistike arcán boldog öröm hajnalzott fel, de sokáig nem szólt, hanem elgondolkozva hallgatott.

— Min gondolkozol? — kérdezte egy kis idő múlva az Angyal.

— Azon gondolkoztam, hogy a Gyurka hiszi-e igazán, hogy van Jézuska? Mikor a nyáron egyszer azt mondtam Gyurkúnak, hogy karácsonykor a Jézuska majd sok ajándékot hoz nekem, Gyurka akkor olyan furcsán mosolygott, mintha ő sem hinné, hogy a Jézuska hozza az ajándékokat! Aztán egyszer azt mondta a szakácsnénk a kertésznek: hogy ha Isten

van az égben, megbünteti az apámat, mert egy bácsival összeperelt, az én apám meg is ütötte a bácsit, aztán pisztolyt vettek elő és kimentek valami erdőbe és a papám a nagy pisztollyal megölte azt a bácsit, pedig annak öt kis gyermeke volt. Én sokáig nem mertem megkérdezni senkitől, hogy igaz-e az, amit a szakácsnének mondott a kertésznek, de ha a papára néztem, mindig az a bácsi jutott az eszembe, akit pedig én sohasem láttam. Az igaz, hogy a papát is ritkán láttam. Ő sohasem játszott velem. Azt mondták, hogy ő sohasem ér rá velem játszani. Egyszer aztán megkérdeztem a Gyurkát, hogy igaz-e, amit a szakácsné mondott? Gyurka aztán azt mondta, hogy ő nem tudja, hogy igaz-e vagy nem, de azt mondta, hogyha még igaz volna is, a Jézuska én reám akkor sem haragszik. Ezt úgy mondta Gyurka, mint aki igazán hisz a Jézuskában. És azután mindig imádkoztam, hogy a Gyurka igazán higgyen a Jézuskában; még a templomban is imádkoztam ezért...

— Hát jártál templomba? — kérdezte az Angyal.

— Ha a mamával bementünk a városba, néha-néha bementünk a templomba, de csak éppen hogy benéztünk, mert a mamának mindig sok dolga volt a boltokban és korzóra kellett menni sétálni. Hanem azért lehet, hogy a mama hisz a Jézuskában. Bizonyosan nem tudom, mert ő sohasem imádkozott velem. Este, mikor én aludni mentem, mindig vendég volt nálunk, vagy a mamáék voltak vendégségben. Tegnapelőtt, amikor a Jézuska ajándékait meghoztad, ugye te is láttad, akkor is tele volt a ház vendéggel... Nekem akkor már fájt a fejem, melegem is volt, fáztam is, de akkor még a német kisasszony se imádkozott velem, mert neki is segítenie kellett a nagy vacsoránál. Engem hamar levetkőztetett, beledugott az ágyba; kértem, hogy tegye mellém azt a huzós harmonikát, amit te hoztál a Jézuskától, hát azt mellém tette és azután ő is itthagytott. Én meg, pedig fájt a torkom, arra gondoltam, hogy: hogy fog örülni Gyurka, ha odaadom neki ezt a nagy harmonikát. Hiszen abba a levélbe, amit a Jézuskának küldtem, éppen azért diktáltam bele a huzós harmonikát, mert Gyurkának volt egy harmonikája, de az egészen szétment. Hát neki kértem...

Odakint nagyokat döccenve a váltón, akkor haladt el a villa előtt a reggeli első villamos. Pistike felfigyelt, mikor azután a villamos bugása a kanyarodón túl elhalt, tovább beszélt:

— Megjött a Gyurka! Már itt van a kis bódében. Bizonyosan fázik. A keze mindig kék és vörös volt. Mert szegény fiú a Gyurka. Sokszor egész napra csak egy darab kenyeret kap a mamájától. Egyszer nekem is adott a kenyereből, pedig tudta, hogy nem vagyok éhes, de azért adott, mert: szeretett!

engem. Pedig igazán csak a rácson keresztül barátkoztunk. Gömbölyü kavicsot is gyűjtött nekem és egyszer adott egy törött nagyfejű srófszeget. És most én nem tudom neki odaadni a harmonikát, mert beteg vagyok. De ha meggyógyulok... Mondd, kedves Angyal, sokáig leszek én beteg?

— Nem, Pistike, meggyógyulsz mindjárt, hiszen azért jöttem, hogy meggyógyítsalak és elvigyelek innét oda, ahol nemcsak a Gyurka fog szeretni tégedet...

— Óh, a Jézuskához?! Istenkém, de jó! — suttogta a halálravált gyerek és égi boldogság fehéren sugárzó mosolygása derült fel az arcán.

— Induljunk, Pistikém? — kérdezte szeliden az Angyal.

— Menjünk, menjünk! — szolt Pistike —, de még mondanunk akarok valamit a papáéknak.

Pistike ekkor hangosan megszólalt:

— Mama kérem, azt a nagy huzós harmonikát vigye le a Zsófi a Gyurkának és mondja meg neki, hogy azt a Jézuska küldte neki és az a jó Angyal hozta, akivel én most elmegyek. De, kérem, papa, most mindjárt küldjék le a harmonikát a Gyurkának, mert a Gyurka szeretett engemet, pedig igazán mindig csak a rácson át barátkoztunk...

Az anya, mintha Pistike szavai szíven ütötték volna, megtántorodott és a vesztét érző világ eszeveszett vigalmaiban elvándyolt teste odaomlott az ágy elé, az apa meg, nem úgy, mint mikor a pisztoly után nyult, hanem nyomorultan remegő kézzel kapta fel a harmonikát, s kiszédelegve a szobából, hörögve adta ki a parancsot Zsófinak a folyosón.

Zsófi valami kendőt kapott magára, s a lépcsőn és a lejtős uton sietve szaladt le a vasrácsos kapuhoz. Siettében perzsze a kulcsot se vitte magával.

— Gyurka! Gyurka!

Gyurka kijött a kis bódéból és esetlen nagy csizmáival oda lépegetett a kapuhoz. Éppen mikor odaért, valami fényesség suhant fel az égre, Gyurka ügyet se vetett rá. Azt gondolta, hogy a villamos felső vezetéke szikrája lángolt ki valahol a villa mögött, a kanyarodón túl és az vetett ilyen sugárkévét az égre.

— Gyurka! — lihegett Zsófi — Pistike haldoklik! Ezt a harmonikát neked küldi. És azt üzeni, hogy ezt a Jézuska nevével az az Angyal hozta, akivel ő most elmegy...

Gyurka valami sejtelmes érzéssel akaratlan felvetette szemét az égre, arrafelé, amerre az imént az a fényesség felsuhant és bárha ő azt tudta, hogy a huzós harmonikát nem az égből kerülnek a földre, — most mégis érezte, hogy ezt a harmonikát csakugyan a Jézuska küldte, mert a szeretet maga a Jézus!

Zsófi a vasrácsra kidugta félig a harmonikát. Gyurka re-

megő kézzel nyult utána. És amint így húzta volna kifelé a harmonikát, az valahogy megakadt a vasrács valami cifraságában és egymásután négy-öt hang megszólalt, hosszan, hangosan, diadalmat jövendőlő harsogással, úgy, mintha gyermekszivekből felfakadó megváltó szeretet himnusza zendült volna fel a lassan hajnalodó téli szürkületben.

(Bartóky József).

Két kis leány karácsonya

Karácsonyfát kapott Olga,
Most lesz immár pompás dolga!
Díszes fáját angyal keze
Aranyszállal szórta tele,
Alig látszik tőle zöldje,
Vajjon hol a termőföldje,
Hogy jó dió, aranyalma,
Szép mogyoró termett rajta?
Sok hópehely hullott rája,
Mégis ég minden gyertyája,
Miket a Jézuska gyújtott...
De Olgának más is jutott.

A karácsonyfa tövében
Alvó baba szunnyadt szépen,
Hosszu szőke haja selymes,
A ruhája, jaj, de helyes!
Nem is adná másnak oda,
Hogyha kérné, szó sincs róla!
De onnan künnről mi zajlik?
A Szent Estén sirás hallik.
Meg kell tudja, ki busul ma?
Különben rossz lesz az álma.

A vicéék kis Katója
A Szent Este siratója.
Benézett az ablakon át,
Meglátta a karácsonyfát,
Alatta az alvó babát,
A baba szép selymes haját.
Olyat kíván a kis fruska,
Mért nem küldött a Jézuska?
— Nem való hozzánk kislányom,
Olyan nekünk, mint egy álom! —
Anyja szava oly megható,
De nem érti a kis Kató,
Forró vágyban ég az arca,
S nagy az anya lelki harca.

Egy-két percig hallgat Olga,
Érzi, mintha hibás volna.
— Gyere be csak, — szól Kató-
kám!
Van nekem két hajasbabám.
Megtartom a régi babát,
Mért ne adnám neked ezt hát?
Itt a diód, a mogyoród,
Legyen vidám karácsonyod.

Csend van a karácsonyfa körül,
Kis Kató már otthon örül.
De nemcsak ő, örül más is,
Angyalt küldő Jézuska is,
Ki a jó gyermekeket látja
S szerető szívébe zárja.

(Nelli néni).